

Arrest

nr. 75 480 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 en 9 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake voornoemde L. I. en L. T., werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 5 en 9 januari 2012, respectievelijk gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer X en X. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissingen tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers X en X samengevoegd.

1.2. Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse

Zaken en ambtenarenzaken, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. Op 13 september 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Volgens uw verklaringen werd u in uw land van herkomst lastig gevallen door de nationale veiligheidsdiensten vanwege uw politieke activiteiten. U was fraude door de overheid op het spoor gekomen met betrekking tot een waterleidingenproject en dit werd u niet in dank afgenomen. U werd het slachtoffer van een aanval en verschillende dreigtelefoons. Op 23 december 2010 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 9 mei 2011. Uw eerste asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties onder meer geweigerd omwille van het gebrek aan bewijzen, uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie van uw problemen, verschillende vaagheden en inconsistenties en tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw echtgenote, L. T. (...) (O.V. 6.686.800). Na deze negatieve beslissing verliet u het land niet. Daarentegen vroeg u op 19 augustus 2011 voor een tweede keer asiel aan en legde u twee krantenartikels met betrekking tot het waterleidingenproject voor. In één van deze krantenartikels wordt uw naam vermeld. Verder vermeldt u nog een oproepingsbrief, die u ter zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds opwierp en verschillende medische attesten. Betreffende de krantenartikels stelt u dat uw vader deze kranten naar de grootmoeder van uw vrouw bracht, en deze documenten vervolgens naar België verstuurd werden. Verder stelt u dat de autoriteiten uw schoonfamilie regelmatig vragen stellen over uw verblijfplaats. U heeft nog steeds contact met uw familie in Georgië.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw vrouw, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, een brief van uw advocaat, een krantenartikel dd. 12 mei 2011, een krantenartikel dd. 2 juni 2011, een document van B-Post met betrekking tot de verzending van de krantenartikels, een medisch attest van uw huisarts, een medisch getuigschrift, twee medische attesten en de oproepingsbrief.

B. Motivering

U vreest nog steeds een terugkeer naar uw land van herkomst omwille uw problemen met de autoriteiten naar aanleiding van uw onderzoek naar overheidsfraude. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat de documenten en verklaringen die u voorlegt, de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, kunnen herstellen.

Met betrekking tot uw documenten wil het Commissariaat-generaal er op wijzen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten dus niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Wat het krantenartikel van 12 mei 2011 betreft, wijst het Commissariaat-generaal er op dat er in dit document enkel informatie betreffende het waterleidingenproject gegeven wordt. Uw naam

wordt nergens vermeld. (DVZ, punt 37). Hierdoor vormt dit artikel onmogelijk een bewijs van uw problemen met de overheid.

Wat betreft het krantenartikel van 2 juni 2011, wordt uw naam wel vermeld maar nergens wordt er enig gewag gemaakt van de problemen die u verklaart gehad te hebben in Georgië naar aanleiding van deze overheidswerken. Eveneens wordt u nergens geciteerd in het krantenartikel, uw naam wordt enkel éénmaal vermeld door de redacteur, en als één van de mensen in de stad die klacht hebben ingediend bij de redactie. Het Commissariaat-generaal stelt zich bovendien vragen met betrekking tot dit artikel. Zo wordt uw naam tien maanden na uw vertrek vermeld in dit artikel. U verklaart deze lange tussentijd doordat de redactie, volgens u, wilde wachten tot de overheidswerken voltooid waren. (CGVS man p. 8) Bovendien, gezien het artikel de fraude van de overheid bekend maakt, kan men zich ook vragen stellen waarom uw vervolgingsproblemen, als zijnde dé activist en beschuldiger van de overheid bij dit waterleidingenproject, niet besproken werden, temeer u verklaart dat de journalisten en de redactie van uw problemen wisten. (CGVS man p. 9) U stelt dat zulke vermelding de redactie in problemen zou brengen. (CGVS p. 9) Echter, gezien het feit dat deze krant door dit artikel reeds overheidsfraude aan het licht brengt, en hierdoor dus ontegensprekelijk tegen de overheid ingaat, is het vreemd dat, om het artikel kracht bij te zetten, uw problemen niet vermeld worden. Tot slot wil het Commissariaat enkele opmerkingen maken met betrekking tot deze krantenartikelen. Vooreerst betreft het, zoals u eveneens verklaarde, een lokale krant. (CGVS p. 6) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot uw verklaringen dat u gezocht werd door nationale veiligheidsdiensten, gezien het feit dat uw naam slechts éénmaal, maanden na uw vlucht, in deze lokale krant verscheen. U heeft geen documenten die aantonen dat u op nationaal vlak deze overheidsproblemen aankaartte. Daarenboven blijkt, volgens uw verklaringen dat dit artikel geschreven werd door de redacteur, L. V. (...), een naamgenoot waarvan u stelt dat het geen familie is. (CGVS p. 8) U verklaart regelmatig naar de redactie van deze krant gegaan te zijn en dat u eveneens de redacteur kent. (CGVS man p. 14) U verklaart gesprekken gehad te hebben met hem in verband met uw bezigheden in deze regio. (CGVS man p. 14) Door uw herhaaldelijk contact met L. V. (...) wordt zijn objectiviteit als redacteur van de krant 'Bordjomi' eveneens in twijfel getrokken. Bijgevolg, en op basis van voornoemde redenen, geldt dit krantenartikel niet als bewijs dat u vervolgd werd door de overheid, noch kan het uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. Deze krantenartikelen attesteren enkel dat er fraude gepleegd werd tijdens de overheidswerken, maar bewijzen op geen enkel manier uw problemen die u gekend heeft naar aanleiding van deze overheidswerken.

Wat uw oproepingsbrief voor de rechtbank van het Akhaltsikhe-district betreft, wil het Commissariaat-generaal opmerken dat dit document reeds in het arrest dd. 9 mei 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besproken werd. Het Commissariaat-generaal volgt de redenering van de Raad waarin gesteld wordt dat deze oproepingsbrief niet strookt met wat u tijdens uw gehoor verklaarde. U verklaarde immers tijdens uw eerste interview dat er geen rechtszaak was tegen u, dat het allemaal niet officieel was. (CGVS dd. 9 december 2010, p. 12) Daarentegen legt u een oproepingsbrief voor, hetgeen aantoont dat er wel degelijk een officieel onderzoek tegen u gevoerd werd. Vervolgens, en eveneens in lijn met de redenering van de Raad, stelt ook het Commissariaat-generaal vast dat u, volgens uw verklaringen, opgeroepen werd voor feiten van hooliganisme, of klein vandalisme. Nergens wordt enige melding gemaakt dat deze oproeping in verband staat met uw asielproblemen, zijnde uw vervolgingen omwille van frauduleuze overheidswerken. U stelt dat deze oproeping enkel een voorwendsel was om u daar te krijgen. (CGVS p. 13) Daarenboven merkt het Commissariaat-generaal op dat er in deze oproepingsbrief niet ingevuld staat wie u aanklaagt of in welke hoedanigheid u moest verschijnen, terwijl u stelt dat u als verdachte opgeroepen werd. (CGVS p. 13) U verklaart dat deze hoedanigheid op de oproepingsbrief staat. (CGVS p. 13) Dit document kan op basis van voormelde redenen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Wat uw medisch attesten dd. 8 februari 2011, 3 mei 2011, 6 juni 2011 en 18 oktober 2011 betreft stelt het Commissariaat-generaal vast dat zij uw psychische toestand aanhalen, zonder vermelding te maken welke redenen de oorzaak zijn van deze psychische problemen. Deze documenten kunnen dan ook niet bewijzen dat uw psychische problemen te wijten zijn aan uw problemen in uw land van herkomst. Er wordt bovendien niet bepaald op basis van welke onderzoeken deze conclusies zijn genomen, er is ook geen verslag of evaluatie van het eventuele onderzoek waarop de arts zich baseert. Deze attesten zijn voor het Commissariaat-generaal dan ook onvoldoende om voorgaande appreciaties te wijzigen. Voor de volledigheid wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat het attest dd. 8 februari 2011 eveneens in het arrest van de Raad dd. 9 mei 2011 besproken werd. Geen van deze documenten kan bijgevolg de ongeloofwaardigheid waarmee uw asielrelaas behept is, herstellen. Het medische attest van uw huisdokter, dd. 25 november 2011, vermeldt geheugenproblemen maar het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot het onderzoek voorafgaande aan deze conclusie. Zo verklaart u slechts tweemaal naar deze huisdokter geweest te zijn en stelt u dat hij u bijkomende medicamenten voorschreef. Ook het getuigschrift blijkt een bijzondere korte en oppervlakkige inhoud te hebben, en

verklaart niet nader waarop deze diagnose van Post-Traumatische Stress gebaseerd is. Eveneens werd het attest geschreven met betrekking tot uw opleiding, omdat u, zoals u zelf verklaarde, op school een aantal keer niet geslaagd was omwille van uw geheugenproblemen. (CGVS p. 3) Dit getuigschrift is op basis van voorgaande redenen niet bij machte om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Het medisch attest uit Georgië dd. 20 november 2007, en welke reeds bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is voorgelegd, van een dokter neuroloog stelt enkel dat uw ernstige verwondingen en een hersenschudding hebt opgelopen, en dat u verzorgd dient te worden. Aangezien het de oorzaak van de verwondingen niet vermeldt, kan het attest geen bewijs zijn voor de u aangehaalde feiten en kan het voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Aan de verklaring van één van de werkmannen van G. G. (...) dat hij onderbetaald werd en dit aan uw partij heeft gemeld, kan weinig waarde worden gehecht. Het betreft immers een getuigenis van een private persoon, en bovendien is het geen staving van uw persoonlijke problemen. Ook dit document werd door u reeds neergelegd bij de Raad.

Daarenboven kunnen de overige documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en die van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk uw brief van uw advocaat en het document met betrekking tot de verzending van de krantenartikels uit Georgië zijn eveneens niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. De brief van uw advocaat naar aanleiding van uw nieuwe asielaanvraag geeft enkel een overzicht van uw problemen. Het document aangaande de verzending bewijst enkel dat de kranten opgestuurd zijn vanuit Georgië.

Op basis van voornoemde redenen kunnen de nieuwe elementen die de aanleiding tot uw tweede asielaanvraag vormden, zijnde uw verklaringen en neergelegde documenten, de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, niet herstellen. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor uw echtgenote, L. T. (...) (O.V. 6.686.800), werd eenzelfde beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 52, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou

zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hen bij hun eerdere asielaanvraag voorgehouden asielrelaas. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissingen van 22 december 2010, mede steunend op flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden relaas, ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 61 125 van 9 mei 2011 bevestigd waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingediend. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas door verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

3.2.5. Wat de argumentering betreft aangaande de reeds eerder bijgebrachte convocatie van 4 oktober 2010 om te verschijnen voor de rechtbank van het Akhaltsikhe-district wijst de Raad erop dat dit document reeds in overweging werd genomen door de Raad in zijn voormeld arrest van 9 mei 2011 waardoor de beoordeling ervan ressorteert onder het gezag van gewijsde van dit arrest en derhalve enig verweer desbetreffend niet dienstig kan worden aangewend.

3.2.6. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar het krantenartikel van 12 mei 2011 betogen *“dat er een problematiek bestaat door en omwille van dit waterleidingenproject, wat derhalve buiten kijf staat”*, stelt de Raad vast dat het bestaan van mogelijke frauduleuze praktijken door overheidsfunctionarissen bij de aanleg van nieuwe waterleidingen op zich geen punt van discussie uitmaakt, doch wel dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen naar aanleiding van de beweerde detectie door eerste verzoekende partij van deze praktijken, zoals hoger gesteld, in het kader van de eerdere asielaanvraag volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

3.2.7. Betreffende het verweer van verzoekende partijen aangaande het krantenartikel van 2 juni 2011 dat uit het slechts eenmaal vermelden van de naam van eerste verzoekende partij en het niet aanhalen van enig citaat van haar niet mag worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wijst de Raad er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas reeds werd vastgesteld bij de eerder asielaanvraag. Thans ligt het in onderhavige asielaanvraag aan de beoordeling voor of de nieuwe gegevens van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissingen niet correct zijn en deze gegevens derhalve het voorgehouden relaas in zijn geloofwaardigheid hebben hersteld. Uit de vaststelling dat de naam van eerste verzoekende partij enkel wordt vermeld als één van de personen die bij de redactie klacht indienden, doch de geuite aanklacht van deze partij niet wordt geciteerd en evenmin enige melding wordt gemaakt van de hierdoor ontstane problemen in hoofde van eerste verzoekende partij vanwege de Georgische autoriteiten besluit verwerende partij terecht dat dit krantenartikel op generlei wijze een bewijs inhoudt dat eerste verzoekende partij problemen heeft gekend naar aanleiding van deze overheidswerken. In dit krantenartikel staat hoegenaamd niets vermeld over de voorgehouden persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij, die bij een eerdere asielaanvraag als volstrekt ongeloofwaardig werden beschouwd. Desbetreffend artikel vermag dan ook niet op zekere wijze het voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het argument van verzoekende partijen *“dat het zeer begrijpelijk is dat de redactie ervoor opteert om naast de overheidsfraude niet nog de naam van eerste verzoekende partij talloze malen te vermelden en te berichten dat zij onterecht wordt vervolgd wegens het aanvechten van deze fraude daar op deze manier de journalisten en eerste verzoekende partij bijna gegarandeerd in de problemen zouden komen”*, door hun eigen betoog wordt weerlegd. Verzoekende partijen benadrukken immers dat *“Georgië een staat is waar de overheid makkelijk zonder enige vorm van motivering naar believen kan ingrijpen in het dagelijkse leven”*. Door de Raad kan derhalve niet worden ingezien waarom het aankaarten van de fraudeproblematiek en de eenmalige vermelding van de naam van één van de klokkenluiders de Georgische autoriteiten zou verhinderen in te grijpen, doch dit wel aan de orde zou zijn bij meermalige vermelding van deze naam en van de beweerde onterechte vervolging waarvan deze het slachtoffer zou zijn.

Aangaande de argumenten van verzoekende partijen betreffende de motieven met betrekking tot het pas na tien maanden vermelden van de naam van eerste verzoende partij in een krantenartikel en met betrekking tot het verband tussen het lokale karakter van deze krant en het nationaal gezocht worden, met name dat de redactie wenste te wachten tot de voltooiing van de werken teneinde de gemoederen niet onmiddellijk te laten oplaaien en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de vermelding in een zekere krant bepalend is voor de omvang van de vervolgingsproblematiek, wijst de Raad erop dat dit overmatig motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. De Raad herhaalt desbetreffend dat in dit artikel hoegenaamd niets vermeld staat over de voorgehouden persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij, die bij een eerdere asielaanvraag als volstrekt ongeloofwaardig werden beschouwd. Desbetreffend artikel vermag dan ook niet op zekere wijze het voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

3.2.8. De motivering betreffende de medische attesten en de verklaring van één van de werkmannen wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.9. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals hoger reeds meermaals is aangegeven werd het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas bij de eerdere asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig bevonden. De Raad

stelt derhalve vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.2.10. Verwerende partij komt terecht tot de vaststelling dat de door verzoekende partijen aangebrachte nieuwe gegevens niet vermogen het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van dit relaas laat niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 november 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 86 596 / IV en RvV 86 850 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT